

Fallades estridents

written by Pere Grau i Rovira | 30 de març de 2023

La política sempre i a tot arreu dona sorpreses molt sovint. I més d'una vegada són degudes per fallades garrafals dels governants, unes previsibles i altres incomprensibles per qualsevol persona mitjanament normal.

De les previsibles acabem de tenir-ne una mostra a casa nostra amb la detenció il·legal de Clara Ponsatí. El conseller Elena ja pot anar dient el que vulgui. Per simple respecte al seu càrrec hauria hagut de posar la immunitat de Ponsatí, per damunt de legalismes que només són excuses de mal pagador. Però aquest governet (com ja el titulen els nostres millors periodistes) actua constantment de manera que ja no en puguem esperar res que tingui un mínim de dignitat i de valentia. No m'estenc més en aquest cas esperant quina és la resposta europea (si és que n'hi ha). Només vull afegir-me a tots els que han expressat el seu respecte i la seva admiració per Clara Ponsatí, per la seva manera de fer, conseqüent amb les seves idees i de ferma defensa del nostre país.

Pel que fa a les fallades incomprensibles, ara mateix en tenim un bon exemple a França. Hi ha la dita (si fa no fa) que la política és l'art de fer possibles aquelles coses que són necessàries. I aquí Macron ha fallat de punta a punta. No sé de quina mena de consellers s'envolta el president francès, ni sé tampoc, és clar, quin ha estat el procés de gestació d'aquesta llei que allarga l'arribada a la jubilació dels francesos. Però alguna cosa s'ha preparat molt malament.

El president i el seu equip haurien hagut de tenir clar des del principi, que ningú treballa de grat més anys dels que creu suficients per tenir dret a la jubilació. Ni a França ni enlloc, certament. tal com ha evolucionat el món (problemes demogràfics, crisis socials i econòmiques diverses) aquesta reforma era necessària per poder fer possible la seguretat de

les pensions. Però per tirar-la endavant el president francès hauria hagut d'aconseguir aliats poderosos, en aquest cas els sindicats que són els únics que haurien pogut evitar aquesta explosió popular contra la reforma.

Al meu molt modest parer, el primer pas, una vegada presa la decisió de tirar endavant aquesta llei, hauria hagut de ser una reunió discreta amb els dirigents dels principals sindicats francesos i allà parlar clar: "Nois, si deixem les coses tal com estan, d'aquí un parell d'anys l'estat no estarà en condicions de pagar les pensions als jubilats. La solució més clara és que els francesos treballin dos anys més (que sempre és menys que a altres països, per exemple, a Alemanya). Això no agradarà a la gent. Per això em cal el vostre suport. Ja sé que no soc sant de la vostra devoció i estic obert per a qualsevol altra solució factible que se us ocorri. No es tracta de fer allò que seria desitjable sinó allò que faci possible que les jubilacions siguin segures". Així els sindicats no haurien tingut més remei que "mullar-se", i no haurien pogut posar-se al davant de l'explosió popular.

I si no va fer aixó, almenys Macron hauria hagut de fer una cosa semblant amb l'oposició al parlament, dient que no n'hi ha prou amb dir que no, sense presentar una alternativa viable. Que tirés endavant la llei prescindint del parlament, ni que estigués emparat per un article de la constitució francesa "degauillista" ha estat un acte de prepotència que ara li està costant car, i de cop li ha tret l'aura de figura estelar pel futur del país que fins ara tenia per a molts. Potser s'ho ha cregut massa, i sobrevalorar-se és fatal per a un polític.

En una democràcia sense adjectius relativitzadors, el parlament és la institució cabdal, la que representa la voluntat dels ciutadans que l'han elegit i no se'n pot prescindir arbitràriament. Ni tampoc, com ha fet la injustícia espanyola, ordenar a un Parlament (el català) de què pot o no discutir. Una fallada tan previsible com

incomprensible. Marca España...